

TRAVEL STORY

geen weg terug

Het Mittagstal is één van de indrukwekkendste klimroutes voor alpinisten in de Alpen. We waagden het om deze route voor het eerst in de geschiedenis met de mountainbike te rijden.

TEKST EN FOTO'S Markus Greber

Mittagstal

“de kabelbaan neemt geen fietsen mee,
dat wisten we”

Plotseling breekt de rots. Mijn vingernagels grijpen de wand vast, mijn voeten glijden de leegte in. Het laatste wat ik hoor, zijn mijn brekende botten. “Concentreer je en kijk niet naar beneden” – Picco’s stem maakt me wakker uit mijn nachtmerrie. Ik probeer de paniek te onderdrukken en tracht me vast te grijpen aan een brokkelige rots. Met mijn schoenen maak ik kleine traptreden in het ijs. Een adrenalinekick, iets wat ik nog nooit eerder meemaakte, voel ik nu in mijn eigen lichaam. Met grote pupillen klim ik vooraan.

Als eerste met de mountainbike door het Mit-tagstal – al jaren spookt dat idee door mijn hoofd. De enige zekerheid was daarbij echter dat dit dal zowel qua landschap als qua rijtechniek één van de extreemste freeride-avonturen ter wereld is. Voor de rest waren bij de planning en het verwezenlijken van deze reis veel zaken moeilijk in te schatten. Op de kaart is de route bijna geheel als stippellijn -lees: klimroute- ingetekend. De moeilijke weg naar boven langs de Pordoi-Scharte geldt in kringen van skiërs als een proef voor je moed, zelfs voor experts. Langs deze lastige route moeten we de fietsen naar boven dragen. De kabelbaan neemt geen fietsen mee, dat wisten we. Alleen de verbinding van de Pordoi-Joch naar de Boe-Hütte op 2873 meter schijnt voor gewone stervelingen berijdbaar te zijn, de singletrail verloopt bijna parallel aan de hoogtelijn. Hier begint het Mit-tagstal. Omringd door geweldige rotsformaties snijdt het Val di Mezdi het Sella-massief richting het noorden. De klimroute komt na ongeveer vier kilometer bij het kleine plaatsje Golfosco. Het landschap is hier zo spectaculair dat hier enkele scènes uit de Stallone-film ‘Cliffhanger’ zijn opgenomen.

“ondanks het slechte weer wilden we het
toch wagen”

8 September. Als we het nu niet doorzetten, moeten we weer een jaar wachten. Het weerbericht meldt vorst en van tijd tot tijd regen. Hans Rey is speciaal uit Engeland komen reizen. Picco, berggids en hoofd van de Innsbrucker Vertridermountainbikeclub, had twee dagen tijd vrijgemaakt. Ondanks de miserabele weersvoorspelling wilden we het avontuur absoluut doorzetten. De klim naar de grote Pordoi-Scharte naar Sass Pordoi is echt zwoegen. Terwijl we onze bikes op de volgepakte rugzakken naar boven sjouwen, zweeft de Pordoi-kabelbaan geruisloos over onze hoofden heen naar de top. Een smalle weg zigzagt door de grote grindmassa van het Sella-massief. Het plateau rond het kabelbaanstation is niet voor niets één van de grootste toeristische trekpleisters: je hebt een spectaculair uitzicht over het Fassadal en op de Marmolada-gletsjer. Na vijf minuten zijn we alleen op de smalle singletrail, die ons een uur later bij de Boe-Hütte brengt.

“het Mittagstal ziet eruit
als één reusachtige afgrond”

9 September. Het uitzicht vanuit het raam van de Boe-Hütte is frustrerend: we zitten midden in een gebied met zeer slecht weer. Wolken omringen de top van de Piz Boe, het regent pijpenstelen en de thermometer geeft een magere vijf graden aan. De huttenwaard staart ons ongelovig na als we, net zoals in de winter bij slecht weer, de warme hut verlaten. Direct achter de hut breekt de hel los. Het Mittagstal ziet eruit als één reusachtige afgrond. Diep beneden kruipt een mistbank ons tegemoet, spookachtig omsingelt deze de rots, alsof ze op ons wacht. De ingang is tegelijkertijd de sleutelverbinding van onze reis: een 45 graden steile, met rotsen gemengde ijsgeul. We hebben twee mogelijkheden. De weg middendoor ziet eruit als een eindeloze afdaling over ijs en oude sneeuw. De andere optie is de spectaculaire, maar met stalen kabels gezekerde ‘Klettersteig’ aan de rand van de ijsgeul. We willen zo veel mogelijk rijden en kiezen voor het eerste. “Dat gaat alleen met tripodding”, roept Hans.

"Hans laat zien hoe deze afdalingstechniek eruitziet"

Terwijl Picco me vragend aankijkt, laat Hans al hangend achter het zadel zien hoe deze afdalingstechniek eruitziet. Met één voet aan de grond glijdt Hans over het mengsel van ijs en steengruis de diepte in. Nu weten we wat hij met 'tripoding' bedoelt en we proberen het ook. Een halfuur later hebben we de moeilijkste passage in het terrein overwonnen. De weg wordt vlakker, maar niet eenvoudiger. Om de paar meter zijn er rotsblokken als horden, sommige zo groot als een bestelwagen. Terwijl Hans en Picco hier hun trialkunsten tonen, moet ik voortdurend mijn mountainbike dragen. Helemaal doorweekt, maar met een gevoel van triomf, bereiken we Golfosco, waar we onder het genot van een grote portie pasta resumeren: we hebben drie uur nodig gehad voor de 3400 meter lange afdaling met maar liefst 1100 meter hoogteverschil; Hans en Picco zijn het met elkaar eens dat het Mittagstal de moeilijkste route is die ze ooit gereden hebben. Onze angst dat de eerste afdaling met de mountainbike op een mislukking uit zou draaien, werd gelukkig geen werkelijkheid: meer dan 99 procent van de downhill hebben Hans en Picco op de fiets afgelegd.